

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.na
Despatx: de 10 à 12 y de 3 à 6

SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . . 6 Ptas. — Mitj any. . . . 3 Ptas.
Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.º - Pasatje S. Joseph

Els dos ex...

—¡Ay Lerroux!
 —¡¡ Abd-el-Aziz!!
 —¡Destronats ens hem de veure!

—¡Vés qui ho havia de dir!
 —¡Vés qui ho havia de creure!

CRÓNICA

La cansó de sempre

La premsa lliberal *enragée*, especialment la de Madrid y Barcelona, ha entonat aquests dies á tota orquesta la cansó de sempre:

*El pensamiento libre
Proclamo en alta voz
Y muera el que no piense
Ygual que pienso yo.*

Nada, que aquesta activitat extraordinària y aquest entusiasme y energia de que, de bon temps á n'aquesta part, está donant manifestes proves el partit carlí, especialment á Catalunya, se 'ls hi ha entravessat al mitx del coll de una manera tan revessa que ni s' ho poden empassar ni ho poden treurer; y naturalment no 'ls hi queda altre remey que lladrar.

Aném á dir que fentho aixís están perfectament en situació, ja que, davant del partit carlí, tenen ben acreditada la seva condició de gossos peteners de aquells que criden molt mentres veuen que un fa el seu camí, pro fujen ab la cúa entre cames totseguit que un se para y amenassa.

La circumstancia especial de que el governador interí de Girona, que també deu ser molt lliberal, s' hagués ficat al cap de prohibir l' Aplech de la Salut, ha donat peu á tots aquests periódichs á fer un seguit de comentaris de aquells que farien fástich si no fessin riurer.

Ja es cosa tan sabuda el concepte de la llibertat que defensen els nostres lliberals que, francament, no hi ha res á extranyar. Tots estém prou convensuts de que és inútil discutirhi en serio y de que se 'ls ha de fer entrar en rahó ab altres arguments.

Els uns se queixen de les contemplacions (¿) del Govern ab els carlins perquè autorisa actes de propaganda com són aquests aplechs que 'ls ha tret de polla-guera.

Ay, valgam la santa llibertat! (Y consti que aixó es un dir). Si ho entench que'm pelin. De manera que aquests senyors voldrien que'l Govern se guinyés ab la constitució (y aixó es un dir) negantnos un dels drets que déu tenir tot ciutadà, y precisament un dret que, segons ells contenen, és fill llegítim y natural de la revolució, encara que en realitat és més antich que l'anar á peu.

Paciencia y barajar, señores. Y una taseta de tila que calma els nirvis. Considereu que si arrivéssim á n'aquest extrém... també hi hauria aplechs.

Altres periódichs veuen *avanzar la ola negra de la reacció* y, encara que ja pe-

sen apartarse á temps, naturalment, tenen por que'ls esquitxi.

Y com aquests havien extés tantes vegades la papeleta de defunció del carlisme, ara no saben ahont toquen veient que *los muertos que vos matais...* fan aplechs á la Salut.

Altres, en fi, se les enfilen ab la Solidaritat, que per certa mena de gent ve á ser com *el clero* en el sentit de tenir la culpa de tot. Aquests troven que d'ensá del *contubernio solidario* els carlinots aixequen molt el cap.

Sobre aixó ja hi hauria més que enraonar, pro per avuy hi passarém per alt per no entrar en el *objeto de la presente*. *Que no es otra* que recullir lleugerament totes aquestes notes de intransigencia, de odi, de petitesa dels que volen passar per lliberals; y felicitar als entusiastes carlins de les comarques gironines y especialment á la brillant Joventut carlista de Olot per l'èxit del seu aplech que respón al esperit tradicionalista de aquelles comarques, que tanta gent y tantes glories donaren en passades lluytes á la Causa de la Llegitimitat.

JORDI PICAROL.

"Centre Tradicionalista" de Madrid

Ja saben els nostres lectors, que'l «Círculo Carlista» de Madrid fou dissolt fa pochs mesos. Y prèvia sanció del Ilustre Qüefe Delegat, don Matías Barrio y Mier, s'aná á la formació d'un «Centre» que fos digne dels nostres correligionaris de Madrid y tingués la importància que deu tenir una societat nostra en la vila coronada.

Y aixó s'ha fet. El «Centro Tradicionalista» de Madrid funciona ja fa alguns dies, creantse sobre bases de molt intensa acció política y social, baix la direcció de la següent meritíssima Junta directiva.

President: Don Manel de Bofarull, Diputat á Corts; Vispresident, Don Rafel Diaz A. Salaberry, Diputat á Corts; Secretari general, Don Joseph A. Lozano; Vis-secretaris, Don Balbino Fernandez y don Lluís Fornier; Contador, Don Federich Blanco; Tresorer, Don Gregori Lopez Herreros; Bibliotecari, Don Pere Ruiz de Apodaca; Vocals: Don Celestino de Alcocer, Diputat á Corts; Senyor Comte de Sol; Don Lloréns Saenz, Diputat á Corts; Don Joseph Maria Castaño y Alba.

En nom de la Junta Directiva hem rebut un atent B. L. M. saludant antussiásticament á nostra Redacció y als lectors de LA BANDERA REGIONAL.

En nom dels lectors, y en nom propi felicitem á la Junta Directiva del «Centre Tradicionalista» de Madrid per l'obra que's proposa realisar, y enviém un abraç carinyosíssim á tots el socis.

També hem rebut, ab data 28 de Agost passat, una atent comunicació del digne secretari general D. Joseph A. Lozano, en la qual ens fa saber que la Junta directiva de dit «Centre», en sessió del mateix dia, ha acordat nomenar soci honorari del mateix á nostre actiu Director.

Encara que éll, particularment, ja haurá contestat agraçant degudament la distinció de que se'l fa objecte, la Redacció, en nom

dels lectors de LA BANDERA REGIONAL envia la Junta directiva del «Centre Tradicionalista» de Madrid y als socis la expressió del seu agraçament.

Polítiques

Eleccions municipals

Als carlins dels pobles

Vam parlar de les eleccions á Barcelona. Efectivament, la gran urb catalana mereix atenció preferenta, respecte de la part electoral. Ja temps antichs, els concellers de Barcelona emmirats de la categoria de diputats de la nació. El Conceller en cap tenia lloch preferent davant del rey, ans que'ls ministres. *El Concell de Cent* és la institució més gran de la terra nostra. Avuy mateix, el Municipi barceloní, pels caudals que maneja, pels assumptes de que tracta, per la multitud de ciutadans que son sota d'ell, té una importància sols comparable á la de les Corts.

Peró les ciutats camperoles y les viles poblades y els llogarets boscatans tenen també llur municipi. Y aquests municipis, llurs concellers ó regidors. Y és necessari anarhi á la conquesta.

Primer, per esperit d'invasió. Els carlins hem d'invaDIRHO tot. Cap circumstancia debém desaprofitar. Un home fort y potent, de tot treu part. May desprecia res com á inútil. En tot vol intervenir y remenar. La seva influéncia se fa sentir arreu. Els homes forts son invasors de mena, atacadors, interventors en tot. Ells vigilan totes les coses, se posen á tret d'elles, despleguen son poder; y aquestes coses han de comptar ab ells. Com el diner crida diner, el poder del home fort crida més poder, y la seva influéncia més influéncia. El Carlisme, si vol acreditar-se de fort y conquistador, no deu despreciar ni un obscur lloch de regidor en un poblet de 300 ànimes. Pera estar en tot, té d'estar allà. Pera influir en tot, té de influir allà. Y aquella estada y aquella influéncia, despreciables pels tontos, son els sumants que engendren la suma colossal del poder d'un partit. Aixís les gotes infinitíssimes generen els Oceans...

En segon lloch, pels interessos d'Espanya y de Catalunya. Poden presentarse moments en que'ls Governes apelin á la voluntat dels municipis pera decidir aixó ó alló. Per exemple: en la Lley d'Administració Local, depén del vot dels municipis (y els petits, més en número, decidiran) la Mancomunitat Catalana. ¿Qué'm diéu d'aixó? En la Lley Electoral nova, ja votada, depen dels municipis el triomf á les Diputacions. Y les Diputacions son les que han de desempenyar funcions grans, de les quals els Governes van á despèndres. Per Espanya y per Catalunya, és deber nostre entrar en les corporacions municipals.

En tercer lloch, pel interés de nostra Comunió. Gloria d'ella y prova de sa influéncia fora el comptar ab crescut número de regidors catalans tradicionalistes. Lo qual provaria dues coses: que la nostra gent, á Catalunya, és molta; y que'ls pobles tenen confiança en la rectitut y acció de la gent carlista. Y ademés, ademés: el mon volta. Y volta constantment. Y voltant, poden presentarse successos que decidixin del nostre triomf, sia el

vot d'Ajuntaments, sia l'auxili moral y material prestat als lluitadors, en dies de revolta tumultuosa ó de ordenada insurrecció política...

En quart llocb, tots els carlins, pel interès del seu Municipi, y per propi interès, han de intervenir en sa gestió. May es indiferent que al poble hi hagi ó no carreteres, que hi hagi ó no instrucció, que sien les contribucions equitativament distribuïdes, que la moralitat sia fomentada. Per amor al poble y per egoisme debém, donchs, intervenir en les eleccions municipals.

Ja sé que surt desseguida el mot: *sacrifici*.

Efectivament. Pels tahurs y bons vivants, el càrrech de regidor és, als grans municipis, vaca grassa de mamelles abundoses; y als petits municipis, motiu d'ápats y techs y petites vanitats. Però pera un home recte y enlairat, el càrrech de regidor, no remunerat, representa un sacrifici enorme, si vol cuidar-se desinteressadament del procomú. Ell porta temps perdut, petits disgustos, energies gastades...

Y perxó escriuriem ara un parrafet sobre la necessitat d'acceptar el tal sacrifici, si no tractessim a lectors carlins. Pera aquests, dir *sacrifici* vol dir cosa doblement empaitable. El sacrifici és el nostre pare, el nostre germá. El sacrifici es la substancia del bon carlí. Perxó, en lloch de defugir els sacrificis, ens hi acostém, y els estimém, y els abressém com als amichs nostres inseparables.

¡Sacrifici? Nou motiu pera que nosaltres, carlins, ens en aném ab tan bona companyia.

Hi han altres dificultats, si. En parlarem un altre dia. Y veurém com no son tan grosses que deguin espantarnos.

Mentrestant, no badin els amichs dels poblets y ciutats de Catalunya. Dia perdut, un grahó més avall de la victòria.

Reunéixinse aquí y allà els Centres, les Juntes, els homes influyents nostres, que, afortunadament, á tot arreu en tenim. Reunéixinse desseguida: demá, demá passat, al instant. Parlin de probabilitats d'èxit, de possibles candidats, de vots, de propaganda, de medis d'acció. Inteligéinse ab els demés partits solidaris, portant ells la devantera, en la iniciativa primer, en el sacrifici després, en el triomf al últim.

Prudència en la activitat, astúcia en la acció, sacrifici en l'obrar. Però abans de tot y sobre de tot, activitat, acció, obrar. ¡No tenim dret á reposar, mentres vegetém com esclaus sota'l fuet tirànich dels nostres enemichs!

REBEC

—Important: Aconcellém als nostres amichs de Barcelona que's fiquin socis en tantes societats econòmiques, de cultura y obreres com puguin. Elles decidiran 20 regidors del futur municipi. La veu patriòtica d'un sol dels nostres pot influir poderosament pera desfer qualsevol conxorxa.

—No se sap de cert quan serán les eleccions. Tan poden ser al Octubre com al Desembre. Aixó vol dir, que el temps es ja curt y no convé dormir de cap manera.

—Com ja varem dir, els lerrouxeros, per ara, presenten als senyors Iglesias (cunyat del ex-emperador), Vinaixa (mort de gana que fugí de València), y Ulled (pare dels *terribles enfants* que á tots els mítins radicals fan riure al «pueblo honrado» ab les seves xavacanades). No obstant, varis regidors, per minories, és casi segur que'ls obtindran els lerrouxistes. Nou motiu pera que'ls carlins no badém, puig ananthi gent d'aquesta mena, el Carlisme y la Religió serán atacats y blasfemats mil vegades en el Consistori.

—Segóns els diaris carlins, al Nort, á Aragó, Valencia y Castella la Vella, se fan grans treballs pera que'ls carlins lluitin en tots els Municipis.

Les Juntes d'alguns districtes publiquen ja allocucions exitant als nostres á la lluita.

—Tot lo que s'ha dit, per algun diari, respecte á noms de candidats carlins, es pura falla. Les autoritats carlines no s'han ocupat per ara de persones. Lo que si podém dir és que á Catalunya, els carlins tindran representació en casi tots els municipis.

La nova esquadra

Per les entranyes del mar circulava una proclama que la *Junta dels Granats* á tot el peix endreçaba. Cranchs, llagostes, llagostins, llamántos, pessichs y cábres, peixos de closca, aquell peix qu'es dels mars la aristocràcia, escolten sota un rocam d'un musclo la veu vibranta, mentres molt rápit llegeix de cap á cap la proclama. Més endins, y entre el peix blau, un barat té la paraula, qu'escolten ab atenció y ab la boca mitj-badada sardines, surells, saítóns, agulles, xanguets, la classe que per nombrosa y *badoch* és dels mars la democràcia. Y aixis successivament, per móles ó per bandades, negres, blanchs, vermells y grochs, ab comes ó sense comes, tots sáben el manament que'ls han fet ab la proclama. En conseqüencia, dijous de la setmana passada, uns á peu, altres nedant, y altres sobre un pal de barca á les costes de Garraf acudia una peixada molt ansiosa d'escoltar la autorisada paraula de la *Junta dels Granats*, y veure d'aprop la cara ó la boca, més ben dit, dels monstres de la mar blava. En tal dia está prohibit matar ni fer cap desgracia, aixis és que tot el peix está... ¡com el peix á l'aigua! tot esperant dels granats la solemniar arribada. ¡Ja arriben!... Tothom fa pas y saluda picant d'ales. Tant sorollosa ovació no la fan ni als seus monarques aquells senyors aspirants á grandeses nobiliaries. ¡Que consti!... ¡Hasta els peixos son mes vius qu'en *Vidal y Rabes!*... Restablerta la quietut, el president s'adelanta; és un tiburón molt vell qui sobre un rocam s'ajassa, mira á tot el seu entorn, fa un estornut, y aixis parla: —Peixos de tots els colors, de totes formes y castes: Una nova... novetat ha interromput nostra calma y ha posat en moviment millóns y millóns d'escates. Sabéu que som espanyols y súbdits d'en *Franco Maura*. Donchs, bé; ell y tot el Govern han pensat fer nova esquadra, y aixó tant interessant y de tanta ressonancia ells no ho póden arreglar sense entendres ab nosaltres. Es cosa que'ns perteneix y hem de dir'hi una paraula. Ja sabeu que'l fons dels mars d'América, Europa y Assia, per batusses que han tingut, son plens de barcos d'Espanya, voluminosos destorbs,

grans munts de fusta corcada que entorpeixen els camins que la mar té en ses entranyes. Y no és trist que estant tranquils nosaltres, dintre les aigües, quan niugú ho creu, sucumbim sota'l pes d'una carraca? Donchs per xó os hem congregat, per dirvos ab parla clara que d'esquadra no'n volém, perque avuy no es necessaria, perque ja estém tips d'espants y perque... no'm don la gana! — ¡Protesto! — interrompt un llús — ¡Protesto y visca la esquadra!... — L'agafen quatre dofins y ab furioses dentellades déixen com á restos seus una espina y tres escates. Passat aquest incident aixis el Tiburón parla: — ¡Acordeu els peixos tots de tota la mar salada protestar del nou mal pas del Govern del senyor Maura? — ¡Si! — tothom crida furiós, saltant y movent gatzara. — ¡Molt bé! — diu el Tiburón: La Assamblea és acabada y á veure si els de la terra també sabrán desvetllarse. — No ho cregueu — crida un xanguet. — El Govern vol nova esquadra, y ademés, tots els ministres son aficionats á l'aigua perque entre ells hi han més *lussos* qu'entre nosaltres!

PAU GARROFA.

Segona Assamblea de la Bona Prempsa

Aquesta important Assamblea se reunirá á Saragossa els dies 21, 22, 23 y 24 del present Setembre, y's proposa continuar l'obra iniciada en la primera de Sevilla, ó sia: promoure'ls interessos de la fé católica en Espanya per medi de la Prempsa.

L'Assamblea, que no té cap caràcter polítich, és convocada per una distingida y competent Junta organitzadora, composta d'escriptors eminents y periodistes de relleu en el camp católich, ab la Benedicció del venerable Papa Pius X, otorgada ab data 26 de Novembre de 1907, baix els aupicis de reverendíssim Prelat de Saragossa y contant desde'ls seus principis ab l'adhessió incondicional y entusiasme sempre creixent dels reverendíssims Prelats espanyols.

A l'Assamblea deuen perteneixer, donchs, tots els católichs sense distinció: no hi valen subterfugis ni excuses. Els que puguin, deuen ferse socis.

N'hi ha de *mérit*: en son tots els representants de la prempsa católica espanyola, ab poders pera acceptar y portar á la práctica les conclusions de l'Assamblea.

Com á socis *honoraris*, poden inscriures tots els católichs que vulguin ajudarhi ab la cuota única de 5 pessetes.

Els *actius*, son els que, ademés de la cuota, hi contribueixen ab son treball personal: ja oral ja per escrit.

Pera les inscripcions á Barcelona, dirigir-se com més aviat millor á la Secretaría de la Joventut Católica, Portaferriassa, 13, principal. La Comissió organitzadora se compromet á facilitar totes les comoditats y economfes en l'hospedatje; y remetre, també, á cada un dels socis, el programa definitiu dels actes que's celebrin.

Ja que sempre'ns queixém, ab rahó sobrada, de la poca ajuda que's presta á la prempsa católica, just és que ara que's tracta de fer quelcóm prácticich per ella, ho fém.

El vi del "trust"

Diu que'l «trust» l'ha contrac però'l «blok de les esquerres»
 per anà a fer propaganda; per ara resulta... llauna.

El "trust" periodístich lliberal

Desde 1.er d'aquests mes « La Correspondencia de España » publica vuit pàgines diàries. La reforma que és grossa y d'un gasto colossal, té per origen la competència que vol fer al «trust», que passa una crisi tremenda, per causa de La Cierva, l'actual ministre de Governació.

Un comfraz local ho explica d'aquesta manera, que ve á ser lo mateix que digué un altre diari en una correspondència madrilenya de dies passats.

«Antigament era el «trust» carn y unglá ó unglá y carn ab en La Cierva. Com que á n'en La Cierva perteneixien «Las Provincias de Levante», periódich que va comprar «El Liberal», de Madrid, pera fundar ab ell «El Liberal», de Murcia. A conseqüència d'aixó, ó per simpaties que ab ellis tingués en La Cierva allavors, el cas és que mentres en La Cierva va ser governador y prohóm li tributaven elogis á la seva lles-tesa y bones prendes.

A n'aixó's va formar el «trust», fusionantse «El Imparcial» y «El Liberal» fàcilment. Mes al tractar de comprar l'«Heraldo», en Canalejas no va voler accions. Va quedarsen d'elles unes 200.000 pessetes; però'l milió restant el va exigir desseguida. Y aquí de l'amistat de La Cierva. Era el sogre d'aquet, director del Banch de Cartagena, y el Banch se va prestar á entregarli á n'en Canalejas el milió de pessetes. «¡Gran bocado!»

Va arribar, en tant, la crisi dels lliberals, va pujar en La Cierva á ministre y vingueren les eleccions. Tots els del «trust» volgueren ser diputats, una llegió, desde en Sacristán á n'avall. En La Cierva no va poder complaurels y se varen rompre les amistats.

El resultat fou la campanya contra en La Cierva, y que aquest á la vegada, en despit, va fer que'l Banch de Cartagena els hi demanés el milió.

Per aquells temps, en Rochette, el famós financier francès, tractava de fer negocis á Espanya, y com que la base d'aquestes empreses financieres és la publicitat y el guanyarse'l concurs periodístich, els periódichs trobaren ab en Rochette y ab el seu Banch franch espanyol un salvador. El Banch franch-espanyol sembla que ab la garantia de les seves accions els hi doná el «milió de pessetes», ab el qual pagaren al Banch de Cartagena.

Les coses haurien anat bé si el diable que tot ho enreda no hagués fet que en Rochette quebrés y el seu descrédit arrastrés á totes les seves empreses. Amenassat estava el Banch franch espanyol y en tal cas hi havia que recullirli altra vegada el famós milió. Y aquí venen els apuros del «trust». ¿Cóm reuneixen el milió de pessetes? Y si no el reuneixen, ¿no s'exposen á que'l Banch tregui pera liquidar aqueixes accions al mercat, y se venguin com patates, y que les adquireixin elements extranyis (clericals per exemple) que imposin allavors al «trust» les seves lleys?»

Y ara s'explica tota la campanya contra en Maura dels diaris del «trust».

No son les idees, ni els procediments, lo que'ls fa mourer contra'l Govern. Es la gana, és la necessitat que tenen de que pugui en Moret, de que sigui ministre en Romanones y puguin xupar del fondo dels reptils y'ls caigui el milió de pessetes que necessiten...

En Romanones és prou rich per poguelshi deixar, pero l'ilustre coix no'n deixa de la seva butxaca.

En Romanones és espléndit... ab els diners dels altres.

Recordin alló dels milions d'Andalusia quan fou ministre ara fa quatre anys.

L'Aplech de la Salut

A la provincia de Girona cuéja encara el caciquisme. La escombrada que s'ha fet á Catalunya de diputats cuners, no va pas posarse bé als polítichs d'ofici, que busquen á tothora motiu de portar entre nosaltres la pertorbació y fan impossibles per crear conflictes.

Ara van burxar de mil maneres probant de que's prohibís l'Aplech de la Salut. El ministre de la Governació, en virtut de denúncies falses y insistents, va suspendre l'Aplech, però els nostres diputats, ab un zel y una enteresa dignes d'aplaudiment, van telegrafiar y conferenciar telefònicament ab en La Cierva, logrant que l'ordre de suspensió fos revocada.

Rebin el digníssim senador per Girona don Manel Bonmatí, y'ls nostres estimats amichs els diputats á Corts don Pere Llosas, don Miquel Junyent y don Lloréns M.ª Alier les nostres més corals felicitacions per l'activitat desplegada en virtut de l'incident ocorregut.

Y ara, que parli el nostre estimat company, don Manel Puigrefagut, representant de LA BANDERA REGIONAL en l'Aplech de la Salut.

A tall de Prefaci.—Que'ls carlins de la provincia de Girona farian una cosa grossa ja'ns ho pensavem: pro, jamay ens hauriem cregut que li fessin tant. Perque, miréu, lectors, que per portar de vuit á nou mil persones (sens exagerar ¡eh!) al bell cim d'una serralada que dista (salvo el parecer del Governador interino de Gerona) la friolera de cinch quarts d'hora del poble més aprop, se necessita un entusiasme grandió y representa una propaganda colossal; però, els de Girona ho han fet aixís y... ¿qué'ls hi voléu dir? son entusiasmats, han treballat fort y el diumenge passat varen trovar el premi de sos treballs.

Ens en alegrém molt y els felicitem de cor per l'èxit que, á pesar de les martingales de nostres enemichs, va tenir la festa.

La sortida.—A les sis de la tarde del dissapte, al Centre Tradicionalista de Vich no s'hi cabia; tot era jovent plé d'entusiasme, que acompanyat d'alguns veterans, se prepara joyós pera empendrer la caminada de vuit hores que separa aquella ciutat del santuari de la Salut. A les sis y mitja se posá en marxa la comitiva composta de més de 80 homes, fent nit á casa del nostre bon amich Sr Orra, qui els hi doná un bon sopá y després un bon llit. Que per molts anys pugui fer, aqueix simpatic prohóm carlí, semblants obres.

Entre dotze y una de la nit se posá en marxa la segona tanda; els d'aquesta, un xich més comodons qu'els altres, ocupaben més de 70 carruatjes, figurantni també molts montats á caball ab bicicleta, motocicleta y alguns fins ab automóvil. ¡Vegin si som retrógados!

Com que hi varem anar per la part de Vich no podém dir gran cosa del viatge dels gironins; pro de tots modos, sabém que s'hi varen traslladar en un llarch tren arrastrat per dues locomotores rebent en tots els pobles per qué passaren fortes manifestacions de simpatia.

Els d'Olot, com que no tenen tren, varen haver de passar pel mateix raig qu'els vigatans; els uns á peu y els més á caball.

L'arribada.—Entre vuit y nou arribarem al santuari. Encara hi habiam d'entrar que ja era plé de gent d'aquells voltants y d'altres qui havian matinat més que nosaltres. L'entrada va ser trionfal y cosa bona. La manifestació va

passar per entre-mitj d'aquella apinyada massa humana, organizada del següent modo: Aldevant la bandera de Manlleu y després les de Sant Pere de Torelló, Sarriá, Manresa, Vich, Barcelona, Girona y Olot, acompanyades per les orquestes «La Lira Olotina» «Els Lirichs de Vich» y un altre de S. Feliu de Pallarols, quin nom no sabém recordar.

Les banderes se depositaren després á l'Esglesia, escampantse la gent pels voltants del santuari que presentava aleshores bonich y animat aspecte.

Personalitat y representacions.—Allá hi vegegrem entre altres, els senyors Bonmatí, senador per Girona, Llosas, Alier y Junyent diputats á Corts; Pericas, Solá, Vilahur y Vilalonga, diputats provincials; Orra, Bertrana, Vilaró, Mir, Bobadilla, Ramonell, Laporta, Bosch, Cormella, Viñets, Mundet, Pujet, Palló, Carbó, Sans, Bolós, Font y Fargas y Rosich.

No anomenarém la representació dels pobles pera no fentse llarchs; basta dir que n'hi habia de tots els de la provincia de Girona y bon nombre de la de Barcelona.

La premsa.—Aquesta estava representada pel senyors Pedreny, del «Correo Catalán»; Carreras, del «Correo Español»; Ayats, del «Tradicionalista»; Roura, del «Deber» y «Diario de Gerona»; Aizcorbe, de «Ausetania»; Casasas, de «L'Almogaver», Puigrefagut, de LA BANDERA REGIONAL y altres.

La Missa.—Se celebrá aquesta á les nou y mitja á la porta de l'Esglesia pera que tothom la pogués oír, ja que fou impossible, per por del temps qu'amenasaba pluja, dirla á fora, com estava projectat. Fou celebrant el Rnt. Eudal Forgas, fent d'escolans els senyors Roura y Carbó.

Benedicció y Sermó.—Acabat el Sant Sacrament, el Rnt. Pere Rull benehi la bandera de la Joventut Carlina d'Olot, sentne padrí el Senador per Girona, senyor Bonmatí, qui en feu entrega, després, al abanderat Marián Bolós. Llarchs aplaudiments ressonaren arreu després qu'hagué devallat la benedicció del Cel sobre l'ensenya de la Patria.

Del sermó n'estava encarregat el Rnt. Lluís Puigmitjá. Demostrá com la fé és el fonament de la bandera de la tradició y el símbol d'aqueixa bandera la Creu. Ens feu veurer com sens la Creu que la corona y qu'es la garantia més forta del triomf del regnat de Jesucrist, és impossible explicarse cap dels grans fets que registra l'història, com la llarga reconquesta, l'humanitaria tasca de civilisar el nou mon, la valenta creuada de la guerra de l'Independencia. Acabá ab una hermosa invocació á la Verge.

Ho feu molt bé, rebent moltes felicitacions.

El dinar.—Després de las funcions relligioses, els carlins d'Olot cantaren, ab molt art, un hermos himne á la seva bandera, y el chor del Centre Católich de la Sellera ens recreá las orelles ab algunes de les moltes composicions de son repertori.

Y tot seguit cap á dinar; fou molt ben servit y abundant, (¡el tinguéssim cada dial!) á pesar de ser més de 500; els demés menjaren á fora formant animats rotllos.

El mitin.—Aquest tingué lloch á la plassa, que resultaba molt petita pera la gentada que hi habia; els oradors feren ús de la paraula desde un balcó del santuari, á fi de que tothom pogués sentirlos.

Es reberen moltíssimes adhesions, entre altres una del senyor Duch de Solferino y un altre del diputat per Vilademuls, senyor Bofarull.

Els discursos.—Fou el primer en parlar el distingit director del *Tradicionalista* de Girona senyor:

Font y Fargas: Saluda a tots en nom de la comissió organitzadora de l'acte; fa la presentació dels oradors y es felicita per l'èxit del Aplech, demostració palpable, diu, de lo poch arraigades qu'están aquí les idees liberals que tot ho empastifan y son causa de nostra decadència.

Figa: Dirigeix breus paraules de salutació en nom de la Joventut Carlina de Banyolas.

Carbó: El discurs del secretari de l'«Agrupació Escolar Carlina» es un brillant resúm de l'història política-religiosa d'Espanya. Ens fa veurer com Espanya s'ha distingit sempre per les seves creences religioses, base y fonament un dia de prosperitat y avuy que s'han olvidat explicació de totes nostres calamitats; combat a la premsa del *trust* per ses campanyes anti-espanyoles y acaba saludant en nom de la Joventut Carlina de Olot a les demés Joventuts germanes.

Vilahur: Ja que'l partit carlí es partit de sacrifici, digué aquest aixèrit diputat provincial, perquè no domina en ell l'egoisme sinó el valor de l'abnegació de si mateix pel bé de la pàtria, jo invito al jovent carlí qu'estigui alerta pera sacrificar-se, quan arribi l'hora, en defensa dels ideals qu'uneixen tots vostres cors a fi de que sigan dignes d'anomenarse hereus lligítims de nostres avant-passats.

Alier: Després de recordar els «Aplechs» celebrats, demostració palpable de la bona salut que, gracies a Deu, disfrutem els carlins, ens parlà del règim parlamentari, del modo com se constitueixen les actuals Corts, de les diferències que hi ha entre ellas y les carlistes, de les obligacions que separan a un representant carlí d'un representant lliberal, de lo qu'és el sufragi universal y d'altres principis dogmàtics de l'escola lliberal.

Junyent: Comensà *agrahint* els treballs que encara que sembli extrany, han realitzat altes personalitats lliberals per l'èxit de la festa. Exposà, tot seguit y ab molta claretat y eloqüència, las teories polítiques referents a la governació dels Estats; va combatre el centralisme com la més gran negació dels drets dels pobles y acabà defensant el regionalisme carlí com únic medi de fer a les regions fortes y a l'Espanya, mare comú de totes elles, tan gran com ho havia sigut abans de que les cadenes centralistes vinguessin a esclavitzar-la.

Llosas: Va fer un resúm magistral de tots els discursos pronunciats; lo dit per cada orador va ésser sintetitzat pel simpàtic diputat olotí ab una claretat qu'enamora, ab una senzillesa qu'encantaba.

Al final donà a tots les gracies; parlaba ab el cor a la ma y dels seus llabis sols sortien paraules d'afecte, d'agraïment per haver acompanyat una tan grossa gentada a la bandera de la Joventut d'Olot a la pila baptismal del santuari de la Salut.

Tots els oradors varen ser fortament aplaudits en sos parlaments, rebent moltíssimes felicitacions.

Se donà per acabat el mitin tocant totes les bandes la «Marxa de D. Carles».

Final.—Després del mitin s'engegaren varis globos, empenyentlos el vent cap al Pirineu. Y tot seguit vinga puntejar l'hermosa dança catalana, y sardanes y més sardanes.

Ens despedirem y cada hù marxà pel seu camí content y satisfet de que ni els cacichs, ni el mal temps qu'amenaçava haguessin sigut suficients pera deslluhr la festa.

Última impresió.—Com sempre qu'és tracta d'actes carlins, tot va marxar com una seda, lo qual creyem que no serà obstacle de cap classe pera que l'*Imparcial* ó l'*Embustero* parli altra volta de *los desmanes cometidos por los carlistas*.

En fi, l'aplech de la Salut ha sigut un acte superb de la gran Comunió Tradicionalista.

UN QUE HI ERA.

L'aplechs

¡OH! Quin trapacé n'hi há den Melquiades Alvarez.

Tan aviat és un republicà revolucionari, com republicà governamental, com amic carinyosíssim den Moret, com vergonyós pretendent de la presidencia del Congrés del futur govern lliberal.

Ell, antissolidari, rabiós a voltes, fa de viatjant del *trust* periodístich, qui l'imposarà a n'en Moret quan aquest governi. Y en el mitin celebrat a Gijón en favor de la industria nacional, va dir aquestes paraules, que's donen de patacades ab lo manifestat cent voltes al Saló de Sessions y als passillos del Congrés:

«Sabéis por qué a Cataluña se la oye y se la atiende? Porque sus Diputaciones están formadas por elementos independientes que sólo tienen poder que dimana del pueblo. Así ocurre que cuando el presidente de la Diputación de Barcelona, va a Madrid habla *tête a tête* con el Gobierno, y cómo este sabe que tras de esa Diputación hay un pueblo que conviene con ella, la teme, la oye y la atiende».

Farsant, més que farsant! Aixó que ara alabes perquè't convé pera defensar la industria de la teva terra, per qué no ho alabaves a Madrid, enfront dels solidaris catalans?

Y aixó ho degué dir sense que ningú li tirés en cara la seva inconseqüència.

*

Y afegia en Melquiades:

«O somos inocentes ó somos mentecatos. Torpeza insigne es querer que el pueblo exija con energia cuando no ha logrado tener una representación genuina.»

Donchs si aixó que tu critiques als de la teva terra és un mal de quin nosaltres els catalans ens hem sabut curar já sant de qué ens embesties ab tanta sanya?

¿Per qué'ns criticaves lo que ara pretens que fassin els teus paisans?

¿No te'n dones vergonya?

*

PRO encara més:

«Es necesario, señores, tener embajadores, no maniqués que se muevan a gusto del señor y del cacique».

Aquest *bon* Melquiades no te memòria. Ara demana *embajadores* asturians prop del Govern de Madrid, y abans tronaba irat y deya que el Govern *no podía, con decoro, recibir embajadores de Cataluña*.

Per lo qué ara aquí apunto y que vostés han llegit el senyor Melquiades Alvarez s'ha convertit!

*

PERÓ agáfinse, que ara ve la bona:

«Asturianos: Exijid que todos, antes de ser políticos sean asturianos, y que tengan por norma la indisciplina cuando se trate de velar por el bienestar de la comarca, cuando se trate de aumar el bien de la región con los sagrados derechos de la libertad, de la justicia y del honor».

Tot aixó li tindrem en compte quan vosté torni a Madrid, y tal volta quan vosté sigui ministre ab en Moret.

Entretant, si vosté creu lo que acaba de dir a Gijón, es a dir, si vosté no és l'embustero de més barra que hi há a Espanya... ¿per qué posa obstacles al moviment solidari de Catalunya? ¿Per qué censura la nostra conducta política desde'l seu seti de diputat? ¿Per qué entona la marxa de Cádiz, y ens atia la majoria, y alsa les demés regions contra Catalunya, que no ha comés altre pecat que'l d'haver posat a la práctica lo que ara vol que fassin els asturians?

Don Melquiades, don Melquiades, aixó és la lley del embut, d'homes com vosté (y dispensi) aquí en diuen: *un barrat*.

*

AB motiu dels últims processaments y condempnes de caràcter polítich, 30 diputats solidaris, entre ells els carlins, han telegrafiat a n'en Maura dientli que aixó no pot anar ni ab rodes.

Aquesta persecussió se dona de patacades ab les declaracions del noy Maura, favorables a Catalunya.

Juguem net, senyor Maura, vosté que a ratos és un home tan formal y tan correcte.

*

EL senyor La Cierva, ministre de Governació, ha negat la notícia acullida pels diaris de Madrid de que'l governador de Girona estigué disgustat perquè va intervenir el de Barcelona pera que's celebrés l'Aplech carlí de la Salut. En la Cierva ha dit la veritat.

El governador de Girona és una persona decent; el qui no ho és tant, y bon tros s'en falta, és el qui era governador interí de Girona al crearse el conflicte que promogué l'alcalde de Sant Feliu de Pallerols.

*

Y apròposit del Aplech de la Salut.

«La Epoca» al contestar als atachs de la premsa del *trust* al Govern, perquè va autorisar l'aplech dels carlins de Girona, diu:

«No's pot censurar al Govern per aytal cosa, puig ha autorizat també mitins anarquistes a Barcelona y altres punts».

Malo, malo, senyora «Epoca» No fassi aquestes comparacions. Per aquest camí, també podria dir que perquè autorisa el Govern la fabricació de *betes sevillanes* ha de autorisar també la fabricació de *duros sevillanos*.

*

UN diari *catalanófolo* diu que és hora de saber si Espanya deu viure pera Catalunya ó Catalunya pera Espanya.

Hi há periodistes que valdria més que tiressin un carro, que ho farien molt bé.

Lo qu'hem de saber, senyor periodista de can pacatilla, és si al escriure aquesta matxada, estava vosté seré ó estava *curdo*.

Perquè hi ha coses que sols se poden dir estant *begut*.

Apa, *espresiones a la tia*.

*

EL Progreso» està que trina contra'ls carlins. Treu foch dels caixals y flames de la orella. *¡No te irrites. Manolo!*

En altre temps els lerrouxistes eren els homes del dia. No's parlava de res més que d'ells: de les seves *meriendas*, dels seus mitins y de la seva fressa.

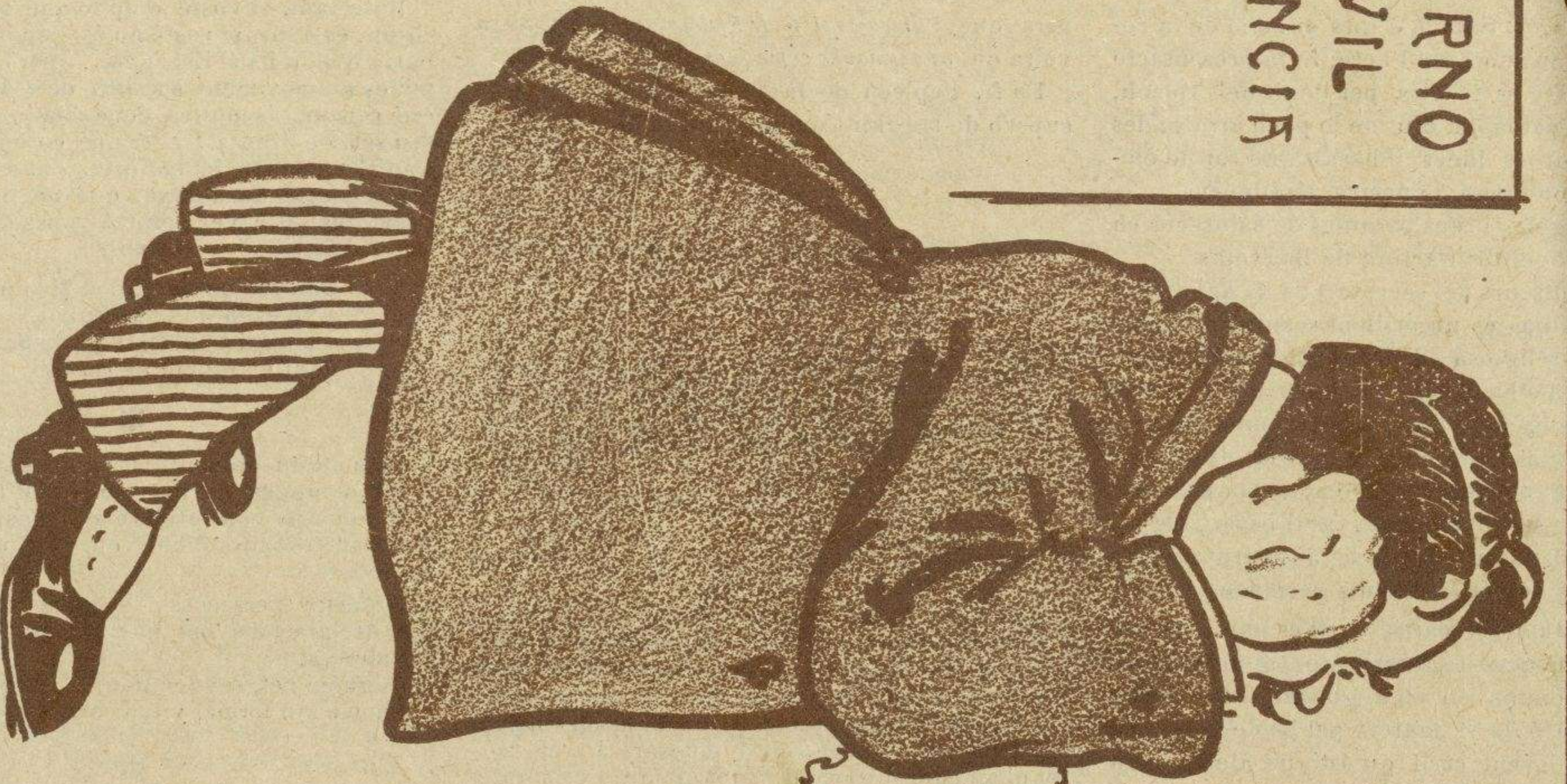
Peró'ls temps cambien.

Ara som nosaltres els carlins els que tot ho omplim. Ara som nosaltres *el hombre de la montaña*.

Ab la sola diferencia que les nostres festes acaben en pau y gracia de Deu, y les lerrouxistes acabaven sempre ab punta.

Coses d'educació y bona criaça.

IERNO
CIVIL
VINCIR

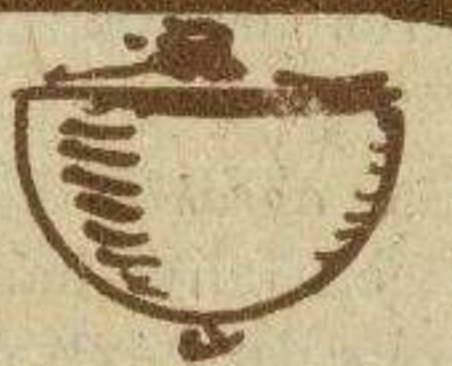
—¿Otro Aplech?
—A la Salut
—¿Habrá D Jaime?
—Probable.

—¿Fustles?
—Jo crech que no.
—¿Y banderas?
—Unes quantes.

!Tilin... tilin... tilin...!

—Suspendemos...?
—Si dan vivas...?
—¡Garrotades!

—Pues...
—Si, que fassin l'Aplech
y que vagin al diable!

GERONS

MADRID

MINISTE
GOBER

